

editorial

Cues inevitables, i algunes de solucionables

La xarxa viària gironina ha rebut, els darrers anys, una inversió milionària que ha fet millorar de manera notable les condicions del trànsit que s'hi registra, especialment en temporades turístiques com les que tenim a les portes. És cert que l'arribada del bon temps sol ser sinònim de retencions a les carreteres, que molt sovint van molt més enllà de les que Trànsit reconeix formalment perquè només les considera quan arriben als tres quilòmetres. Però caldria distingir entre les retencions que són inevitables i les que no ho són. La xarxa viària, per més millores que s'hi introdueixin (a banda que no pot créixer constantment), està condemnada a col·lapsar-se en dies puntuals, quan milers d'usuaris accedeixen a la costa. I sembla més lògic que es col·lapsin en moments molt puntuals que no pas que hàgim de tenir unes infraes-

tructures costoses, amb grans impactes visuals i mediambientals, desdoblades i infrautilitzades al llarg de l'any. Dit això, però, també és cert que hi ha una sèrie de retencions que fa molts anys que es produeixen, i caldria accelerar les obres previstes per solucionar-les d'una vegada: estem parlant de Celrà, Bordils, la Bisbal, Llambilles... És innegable que a les carreteres de la demarcació s'hi han fet grans inversions (44 quilòmetres d'autovia en els darrers anys, amb trams tan utilitzats com els de Palamós o Santa Cristina i Llagostera. Però sovint eliminar els taps d'un lloc comporta traslladar-los a un altre. Política Territorial està fent feina, i només se li pot demanar que no afluixi i acceleri tant com pugui les inversions previstes. I a l'Estat, que en prengui nota. Sobretot veient el ritme d'algunes obres, com ara les del desdoblament de l'N-II.

Tensió a l'Iran

La societat iraniana s'ha dividit arran de les eleccions presidencials de divendres passat. Una participació enorme, un 82%, que a la pràctica voldria dir que ha votat tothom que podia votar, i un resultat que no és sorprenent però que aixeca sospites, més que res per la seva contundència. La sorpresa hauria estat que Mahmud Ahmadinejad no hagués estat reelegit, però un 64% dels vots és molt, tenint en compte el que es va veure a l'Iran durant la campanya electoral. L'enorme suport de Mir Hussein Musavi per part d'estudiants i dones no s'ha vist reflectit a les urnes, mentre que els altres

candidats han obtingut resultats insignificants. Les notícies de la detenció de responsables reformistes sota l'acusació de promoure les protestes per la victòria d'Ahmadinejad confirmen que el règim islamista veu el perill que les protestes que van començar a Teheran es puguin estendre arreu del país. En tot cas, la decepció dels joves s'entén, Ahmadinejad proposa una política de confrontació amb Israel i Occident i representa la continuïtat del país en la línia imposada per Khomeini fa trenta anys. La majoria dels joves que van sortir a protestar no havien nascut quan es va crear la República Islàmica de l'Iran.

ara torno | PEP RIERA FONT. Periodista

Joan Solà, fotografiat després de ser guardonat aquesta setmana passada. / EFE. J. MARTÍN

L'educat, l'agressiu i els submisos

Dimarts passat el filòleg Joan Solà va ser guardonat amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Solà és un savi de la llengua, un prohomer de la cultura, un exemple de civisme i, a pesar de tot això, una persona senzilla i amable. Ja està bé, doncs, que ara ho sàpiga la població en general. Els seus mèrits ja han estat prou ben recollits pels mitjans durant aquesta setmana. Solà expressa sovint la seva opinió sobre el català, sempre lúcida i punyent, però mai amb el to agressiu que solen tenir sovint els afers sobre la llengua. En la valoració del premi, ell mateix va remarcar la seva posició sobre la situació del català. Va reclamar als polítics que la igualtat del català i el castellà a Catalunya «sigui un fet» i va afirmar que «no és veritat que hi hagi convivència pacífica de dues llengües». Just el dia abans, l'escriptor Mario Vargas Llosa va ser guardonat amb el Premio Internacional Don Quijote per la seva trajectòria en defensa de la llengua castellana. De Vargas Llosa, més conegut que Solà gràcies a l'aparell mediàtic de l'espanyolisme (i,

complementàriament, gràcies a l'acomplexament català), se sap que, com deia *El País*, és «enemic declarat de qualsevol 'jactancia nacionalista'», tenint en compte que, segons Vargas, «l'espanyol és la negació de tot nacionalisme». També diu altres mentides: «La llengua espanyola té una universalitat gens artificial. Fins molt recentment, la seva expansió no ha estat obra de la promoció institucional, sinó fruit de la seva pròpia dinàmica i de l'empenta dels seus parlants.» Ja sabem que l'escriptor peruà és de l'opinió que les grans amenaces del castellà són l'anglès i el català, no se sap en quin ordre. I, així, no acabariem. Només volia assenyalar la diferència entre un i l'altre, no ja en els arguments, sinó en l'actitud: de l'agressivitat de Vargas a l'educació de Solà. Dues actituds que retraten molt bé el conflicte entre el català i el castellà. De tota manera, els enemics més eficients de Solà i del català no són els agressius Vargas Llosa, sinó els que li fan el joc des de Catalunya amb la seva submissió gens passiva. I que dimarts també aplaudien el premi.

la galeria | JOSEP M. LOSTE

Una desafecció eixorca

Estic preocupat i decebut. També indignat. I, ahora, constato el meu estat de perplexitat; per no dir, en altres paraules, que, a voltes, em sento esmaperdut. Tota aquesta tirallonga d'expressions semàntiques, força carregades d'adjectivació, ve al cas per definir, una mica, els resultats de les passades eleccions al Parlament Europeu del 7-J.

Les eleccions europees s'han saldat amb una terrible victòria de l'abstenció. A Catalunya la no participació ha arribat fins al 62,46%, a les comarques gironines aquest fenomen de ciutadania passiva s'ha elevat fins al 65,06%. El més lamentable i negatiu d'aquestes dades és que a casa nostra, de mitjana, la participació electoral ha estat un 9% menor de la mitjana de tot l'Estat espanyol. Aquestes xifres, fredes i tossudes, posen de manifest que a Catalunya existeix una desafecció ciutadana de debò. A Catalunya s'està covent un malestar social important, pro-

ducte de l'incompliment, per part de l'Estat espanyol, d'un conjunt de lleis i normatives que ens fan anar molt malament. En aquests moments, a la nostra nació, hi ha motius per estar emprenyats. De tota manera, amagar el cap sota l'ala (exercint de panxacontent), o voler aplicar, peti qui peti, un maximalisme paternalista i personalista, molt destructiu (autodestructiu en referència a la nostra nació catalana), fa que no s'avanci i que es provoqui molta frustració col·lectiva. Ara i aquí, si tots plegats som una mica intel·ligents, hem de fer possible que aquesta grisa i eixorca desafecció es transformi en una acció reivindicativa ben planificada i ordenada, que aplegui el màxim de gent, amb un objectiu comú: avançar cap a la plena democràcia catalana, amb una més estreta relació de la nostra mil·lenària nació amb la nostra autèntica destinació de futur, política, econòmica i social: Europa, amb tots els ets i uts.

EL PUNT

El Punt expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

President: JOAN BOSCH I ROURA.
Vicepresident: JOAN VALL I CLARA.
Consell d'Administració: ISABEL BOSCH I PI, JORDI BOSCH I ROURA, DAVID MARCA I CAÑELLAS, JOAN RIBAS I FEIXAS I ESTEVE VILANOVA I VILA.

Comissió Permanent del Consell Editorial: NARCÍS-JORDI ARAGÓ (President), JOAN BOSCH (Vicepresident 1r), JOAN VILLARROYA (Vicepresident 2n), JOAN BALLESTER, JOAN BATET, JORDI BOSCH, PEP COLLELLEDMONT, ROSA FONT, JAUME OLIVERAS, JOAN RIBAS, LLORENÇ SOLDEVILA I ESTEVE VILANOVA. Defensor del Lector: PEP COLLELLEDMONT I OLIVA (defensor@elpunt.cat).

Directors Generals: ANNA MARIA RIBAS (Gestió) i EMILI GISPERT (Continguts).
Directors Comercials: SANTI AMORES (Ei 9), JORDI CANTÓ (Ei Punt.cat), XEVI ESTEVA (Agències), SARA MASSANAS (Organització), EVA NEGRE (Presència) i CRISTINA TAULATS (Equips locals).
Administració: CARMEN BOSCH.
Compres: LLUÍS CAMA.
Distribució: CONCEPCIÓ CASALS.
Màrqueting: TONI CORMINAS.
Recursos Humans: MIQUEL FUENTES.
Finances: MANEL GÓMEZ.
Serveis al Lector: CARLES GRI.
Sistemes d'Informació: JOSEP MADRENAS.
Relacions Institucionals: XAVIER PAJARES.
Comunicació: ALBERT PARRIS.
Difusió: EDUARD VILLACÉ.

Director: EMILI GISPERT I NEGRELL.
Directors Adjunts: XEVI XIRGO (Comarques Gironines), FERRAN ESPADA (Comarques Barcelonines), MERCÉ RIBÉ (Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre), JORDI CAMPS (Tancament), MANUEL CUYÁS (Sèries), JORDI GRAU (Opinió), ANDREU MAS (Serveis Redaccionals), TONI MUÑOZ (Apunts i Consell Editorial), XEVI SALA (Informació de Gènere), JOAN VENTURA (Informació General), MIQUEL RIERA (Presència), PEP RIERA (Ei 9) i ENRIC SERRA (Ei Punt.cat).
Redactors en Cap: JOSEP MARIA FLORES, JOSEP MARTINOV, JORDI MOLINS, RICARD PALOU, JOAN POYANO, CARLES RIBERA, JOAN RUEDA, TURA SOLER I JAUME VIDAL.